

Lakat T. Károly: Kell ott fenn egy Császár – 2.

2013 február 19. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

nincs értékelve

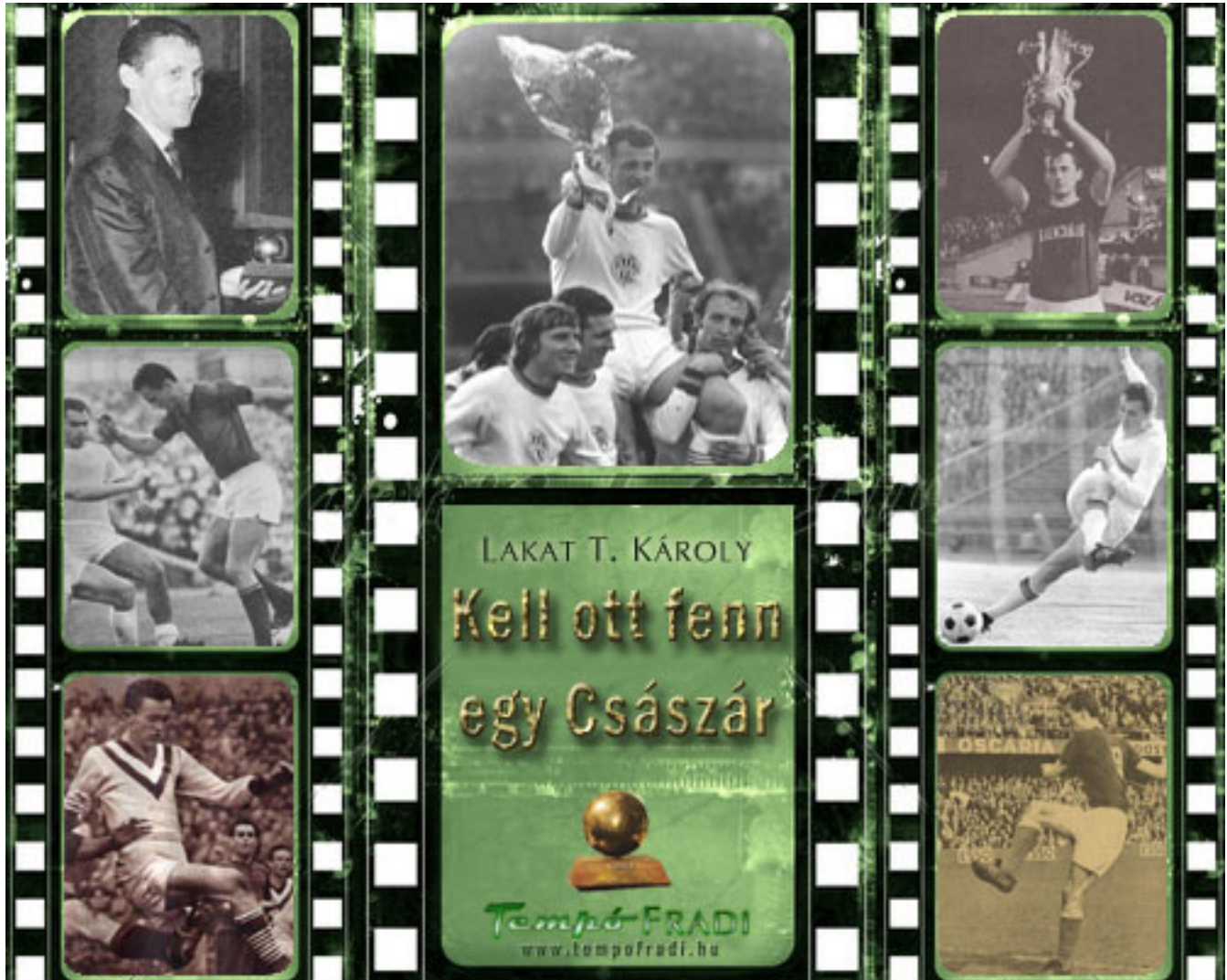
Még

Mérték

Ha nincs a Füles Jóska, akkor a magyar futball ma szegényebb lenne egy Aranylabdással! De Füles Jóska szerencsére volt, mi több az akkoriban már Hercegszántóról Budapestre költözött Albert család Flórián nevű fiú gyermekének legsz?kebb baráti köréhez tartozott.

A „hátsó földesen” csillag születik...

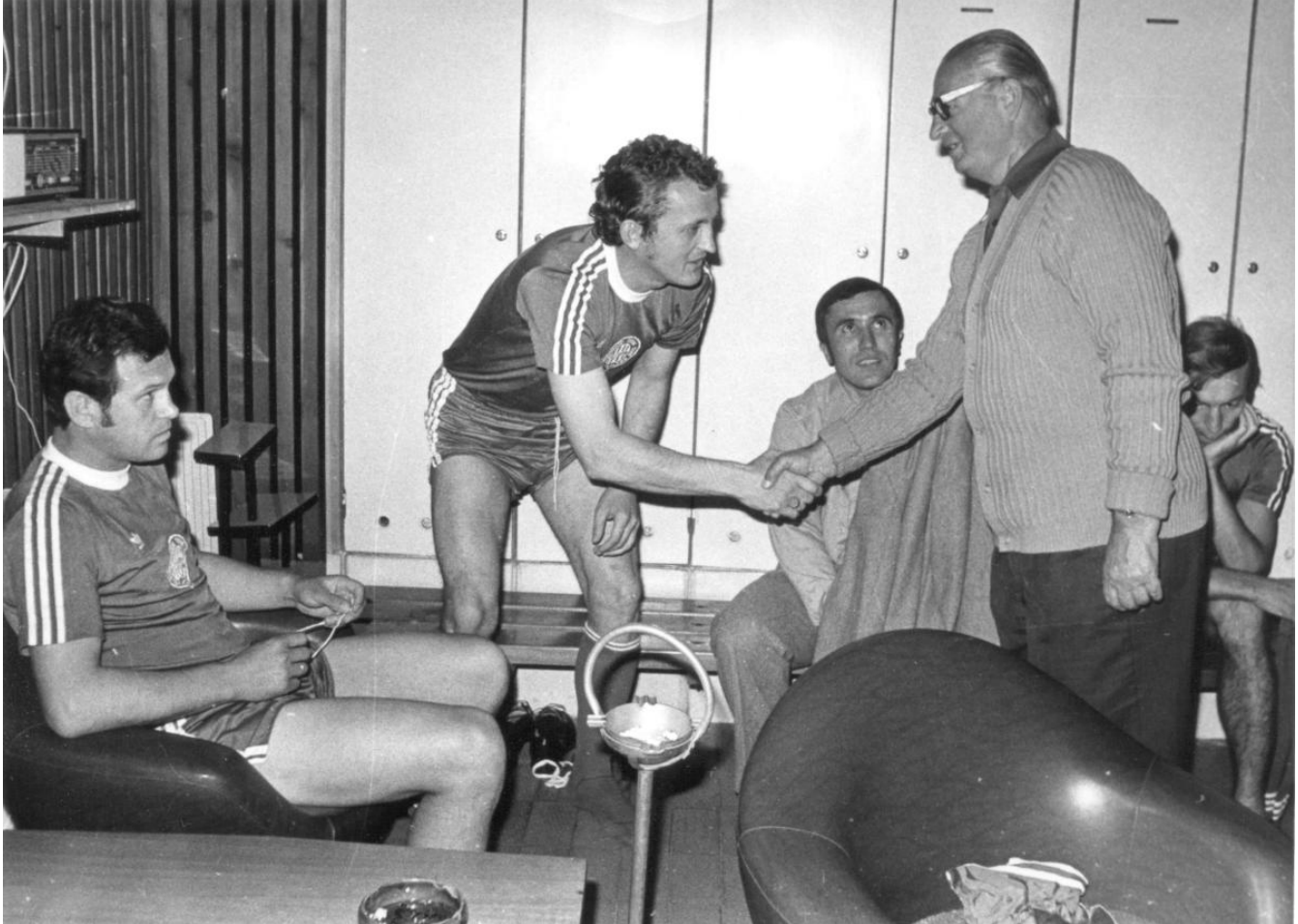
Ha nincs a Füles Jóska, akkor a magyar futball ma szegényebb lenne egy Aranylabdással! De Füles Jóska szerencsére volt, mi több az akkoriban már Hercegszántóról Budapestre költözött Albert család Flórián nevű fiú gyermekének legszűkebb baráti köréhez tartozott. Volt az, aki egy szép napon lecipelte magával Flórit a Fradi pályára, ahol a kölyök-csapatok edzői tartottak „triált” (akkoriban még így nevezték a játékos-toborzót), nem volt könnyű a megjelent 200-250 srác közül kitűnni, kiváltképp úgy, hogy tíz-tizenöt percenként cserélték egymást a komplett csapatok.

Könnyen elképzelheti bárki, hogy a Flóri-gyerekeknek mit kellett alakítani ahhoz, hogy a rá jutó néhány perc végén a Fradi kölykök akkori atyamestere Száger Misi bácsi azonnalszólta neki, el ne tőnjön a nagy kavardásban, sőt holnap délután 4-kor jelentkezzen itt a pályán egy fényképpel a kezében, mert leigazolják, a játékedélyt jelentő könyvecskéhez pedig elengedhetetlen szükség van egy igazolvány képre. Az Albert család ekkor már Budapesten élt. Otthagyták Hercegszántót, a családfő úgy ítélte meg, neki is, a fiúknak is könnyebb lesz a fővárosban boldogulni. A Landler Jenő utca 26-ban egy albérletnek kinevezett és elléptetett szűfni jelentette ezt kezdve az „édes otthon”, ahol olyan vizesek voltak a falak, hogy Flóriszerint, ha zuhanyozni akartak elég volt csak a falnak támaszkodni. A papa géplakatosként a Jász utcai Szegkovács ktsz-ben kapott munkát, sőt, a kor szóhasználatával élve „beszerezte” oda Janifiát is, Flóri pedig a Hernád utcai általános iskolában tanította futballozni az osztálytársait.

Minden egy kicsit jobbnak, egy kicsit kerekbbnek tőnt a család életében, amikor kiderült 1952 Magyarországon nem pusztán szándék és elhatározás kérdése az, hogy valaki hercegszántói lakosból budapesti polgárrá váljon. A fiatalabb generáció számára talán hihetetlen, talán felfoghatatlan, de történelmi tény: akkoriban tartózkodási engedéllyel lehetett csak Budapesten tartózkodnia, élnie, dolgoznia annak, aki nem volt echte fővárosi. A tartózkodási engedélyek természete azonban már csak olyan (gondoljunk csak a vízumra), hogy az egy bizonyos időpontban lejár az érvényességük, s akkor bizony menni kell.

Alberték ?szentmiklóson leltek új otthonra. Flóri els? fradista éveiben naponta onnan vonatozott be Budapestre, hogy aztán a sulis és a délutáni edzés után valamikor kés? este hazaérjen. De számára a legfontosabb a Fradi-pálya és a Népstadion közelsége, hiszen most már a lelátóról nézheti az akkori nagy futballcsillagok, köztük legnagyobb kedvence, Kocsis Sándor játékát! Ne felejtsük! Egy akkoriban még csak 11-12 éves kisseről van szó, akinek minden új és a hercegszántói léptékhez képest minden szinte befoghatatlan, amit Budapest és benne a Fradi jelent. Ám a csodák hamar elkezd?dnek, s a csodák ugye sokat tudnak segíteni az ember életében!

Albert és Száger Mihály kézfogása a búcsúfellépés el?tt. Balról: Novák, Albert, Rákosi, Száger Mihály és Juhász (takarásban). (Fotó: Novák Dezs? gy?jteményéb?l)

A Fradi akkori utánpótlás edz?inek (Száger Misi bácsi, Hajabács Géza bácsi, Agárdi Feri bácsi), meg volt az a felbecsülhetetlen érték? tulajdonságuk, hogy nem csak futballedz?ik voltak a klubhoz kerül? gyerekekbereknek. Személyes tapasztalatból tudom ezt, hiszen amikor 1963-ban magam is a klub kölyök csapatához kerültem ugyanez az edz?-trió dolgozott a csapatoknál, s bizony egy-egy matek kettést sokkal nehezebben vallottam be bármelyiküknek, mint mondjuk apámnak, aki pedig igazán nem arról volt híres, hogy az ilyen kettésekért jutalmul a Vidám Parkba viszi ki az ? kisfiát.

A Száger Misi bácsik, a Hajabács Géza bácsik, az Agárdi Feri bácsik észrevétlenül, egyáltalán nem tovakodva, hihetetlen finomsággal és diszkrécióval tudtak minden kezd? Fradi játékos második apjává válni, úgy vették át a gondjaikra bízott srácok életének irányítását, hogy azok azt szinte észre sem vették. Miközben bármelyikük, bármikor hajlandó volt órákig kint maradni veled a pályán edzés után, csak azért, hogy gyorsabban fejl?djön az ügyetlenebb láb, pontosan tudták mindenkir?l, hogy otthon milyen körülmények között él; ki az, akinek dupla, netán tripla adag jár a csak már leigazolt fradisták kiváltságának számító tréning utáni kannás tejb?l és a mindig még melegen (hogy, hogy csinálták azóta sem tudom) a pályára kiérkez? két kilós barna kenyérb?l; ismerték az édesanyádat, az osztályf?nöködet, néha még azt a kislányt is, aki iránt el?ször éreztél valami olyan nagyon furcsát és olyan nagyon szokatlant, s amir?l csak évek múlva tudtad meg, hogy szerelemnek hívják.

Flóri ilyen remek emberek mindenre figyel? szeme és aggodó gondoskodása mellett élt végig hat teljes esztend?t, amelyek végén 1958. november 2.-án a Diósgy?r ellen bemutatkozott az NB I-ben. 17 évesen és 47 naponan.

Fotó: Képes Sport

A bemutatkozás nagy napjáig, persze átírta néhányszor a zöld-fehér klub kölyök és ifi csapatainak a történelem könyvét. A bajnoki és kupa meccseken l?tt/fejelt góljait egy id? után már maga sem jegyezte, hiszen azokból annyit helyezett el az ellenfelek hálójába, hogy maga a pontos számszer?ség gyorsan értelmét veszítette. A kölyök bajnokikon (akkoriban még ezzel a csodálatos névvel illették a kés?bb úttör?vé, mára meg egy bet?vé és egy számmá csúnyult csapatokat; U12... brrrrrrr) ötösével, hatosával l?tte a gólokat, aminek az lett a következménye, hogy szinte mindig „felfelé” játszott, azaz két-három évvel id?sebbek ellen.

A saját korosztályához képest magas termete azonban sokat segített az ?t felfelé játszó edz?knek, hiszen részint Flóri bírta testtel és er?vel a mérk?zések megpróbáltatásait, részint els? ránézésre nem különbözött id?sebb társaitól. Már kölyök játékosként simán „eladható” volt, mint ifista, így az ellenfelek edz?i kevésbé haragudtak fradista kollégáikra, hogy éppen ellenük veti be az FTC „csodafegyverét”. Mert Flórinak akkor már híre volt.

Az ?t érint? korosztályfoglalkozó edz?k széles körben tárgyalták, hogy a Fradi már megint egy gyémántra lelt, „minket is egyedül vert meg vasárnap...”.

Egészen érthetetlen módon a futballban amúgy professzornak számító BukoviMarci bácsi volt az egyetlen, aki fanyalgott.

„Mit akartok ett?l a péklapát lábú gyerekt?l?” – kérdezte nem kis éllel azoktól, akik Flórit ajánlották unos-untalan a figyelmébe, mondván, szóljon már az ifi kapitánynak, hogy hívja meg a válogatottba.

Marci bácsi becsületére mondva: évekkel kés?bb személyesen kért elnézést Flóritól, volt ereje elismerni, hogy els? ránézésre tévedett, s a „péklapát lábút” „gólyalábúra” változtatta.

Talán ez volt az egyetlen olyan eset Albert Flórián pályafutása során, amikor ha csak nagyon rövid ideig is, de valaki megkérd?jelezte kivételes tehetségét. Mert vitatkozni vitatkoztak ugyan róla jószerivel az 1974. március 17.-én ráköszönt? visszavonulásáig, sokan nem tudták elviselni azt a stílust, ahogyan ? a futballt játszotta, de hogy kivételes, egyedi talentum azt sohasem vitatta senki.

A bírálói is a jót akarták még jobbra tenni, a klasszisból akartak zsenit faragni, amikor az „ácsorgásairól”, a csípőre tett kézzel, meg a néha 20-30 perces holtidejeikkel beszéltek, csak azzal a ténnyel nem nagyon tudtak mit kezdeni, hogy a „már megint végig álldogálta a meccset és csak reklamált” alapon tárgyalt rangadókat Albert Flórián kéthárom gólja döntötte el. Sokan süttették el vele kapcsolatban azt a butaságot, hogy „Nem tud ez a Flóri gyerek mást csak gólt lőni...”, meg azt is, hogy „Puskással egy napon sem lehet emlegetni...” ám ezek a hangok idővel elhalkultak, majd teljesen elhaltak, hiszen a gólokra lehet, ám idő múltán nevetséges fanyalgással reagálni.

1955 körül készült fotó az "Isten éltesse Császár!" c. könyvből

Időközben a család is visszaküzdötte magát Budapestre. Flóriból középiskolás, a Madách gimnázium tanulója lett, már a Gömb utcában laktak, csak az ottanifalak nedvessége hasonlított kísértetiesen a Landler Jenő utcai időkre. Hiába volt már akkor a magyar futball messze legígéretesebb csillaga (*itt említsük meg, hogy az 1958-as UEFA tornán már őt választották a legjobb játékosnak*) akkoriban még nem olyan időköt éltünk, hogy a család alapvető egzisztenciális, hogy azt ne mondjam, konkrétan anyagi helyzetén azonnalsegíteni tudjon. A szó szoros értelmében csórá volt, mint játékosársainak döntő többsége.

Már az óriási előrelépésnek számított, amikor a klub vállalta, hogy a legjobbaknak a villamos jegyét kifizeti edzésre jövet és menet. Ez is nagy segítséget jelentett akkoriban a családnak, akiknek még mindig nem lehetett fogalmuk arról, hogy eljön az idő, amikor a világ legjobb futballistái között emlegetik majd az ő Flórijukat. A papa is, a bátyjai is kemény küzdelmet folytattak az élettél, dolgoztak szorgalmasan, becsületesen, egyetlen szórakozásuk tulajdonképpen az volt, hogy a hétvégén ott szurkoltak Flóri meccsein. Pedig akkor még csak kölyök vagy ifi

bajnokikról volt szó.

Igaz, azokat a kölyök és ifi bajnoki meccseket nem lehetett a maiakhoz hasonlítani. Az Üllői útstadion hátsó földes pályáján, amelyen több generáció nőtt fel, s amely a mindenkori Fradi gyerekek örök bázisa, hogy azt ne mondjam hivatalos futballpályává felvonalazott Grundja volt, a vasárnapireggel 9-kor kezdődő bajnoki meccseket néha 2-3 000 néző figyelte.

Ők voltak azok, akik végig nézték az egymás után következő Kölyök III, Kölyök II, Kölyök I soros bajnoki mérkőzéseit, hogy aztán a következő hétvégén, amikor az ifik játszottak otthon az ifiIII, az ifiII és az ifiI meccseit is végig szurkolják. Mindenki ismert mindenkit, de ami még ennél is sokkalfontosabb: mindenki tudott örülni a másik sikerének is! Nem létezett olyan, mint amikor ma oly sokszor hallok, hogy valakit a pénzes papája vásárolja be a kezdőcsapatba, igaz olyan sem, hogy a szülőket vették volna a szerelést, vagy fizették volna a bírók díját, gyakorta a pályabérletet. Csak a tudás, csak a tehetség számított.

S ebből a szempontból Flóri eleve nyerő helyzetből startolt. Ez volt az ő kincse, ez volt az, amit soha, senki nem vehetett el tőle. Vasárnaponként belebújt a necc trikóból egy Ferencváros felirattal futballmezzé emelt zöld dresszbe, felhúzta a térden alul érő nadrágot, az ólomnehéz, bunkóorrú futball cipőt, kiment a pályára és kicselezte Magyarország teljes gyerek-futballista társadalmát. Egyszer egy ifi bajnok is csak négy gólt rúgott. A pályáról lefelé menet mindjárt meg is szólította egy szdrukker, abból a fajtából, aki nemcsak a meccsre, hanem a hétközi tréningekre is mindig kijárt.

- Mi volt veled, Flórikám? – kérdezte.

- Ma nem ment, Pista bácsi... – válaszolta Flóri szinte bocsánatkéréssel a hangjában.

Később, már fent a klubban egy üveg Bambi mellett aztán még hosszasan megbeszéltek a „gyengébb” játék okát...

Lakat T. Károly

www.tempofradi.hu - a Flag Polgári Magazin partnere

Ajánló

